

Arrest

nr. 64 981 van 18 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. DE SCHUTTER, loco advocaat P. VANCRAEYNEST, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op respectievelijk 1 oktober 2010, verklaren er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt de asielaanvraag van verzoekers bij beslissing van 5 april 2011, aangetekend verstuurd op dezelfde dag.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van A.N.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Pristina en bent u Kosovaars staatsburger. Samen met uw partner J. Z. (O.V. 6.697.121) en uw kinderen O.(O.V. 6.697.114) en S. woonde u voor de oorlog in Kosovo in 1999 in Obilic. Tijdens de bombardementen vluchtten jullie naar Plemetina, waar jullie in een barakkenkamp verbleven. Om geld te verdienen, verzamelde u karton en ijzer in Plemetina en Mitrovica. In Mitrovica werden jullie aan de brug door zowel Albanese als Servische politieagenten geslagen en werd jullie geld afgenomen. Om de grens tussen het Albanese en het Servische gedeelte in Mitrovica te mogen oversteken, werden jullie verplicht sigarettenpeuken te verzamelen. Vier jaar geleden werden de barakken in het Plemetina-kamp afgebroken. Geregistreerde Roma-bewoners konden terecht in een gloednieuw appartementsgebouw, maar omdat u geen documenten had, kwamen u en uw gezin hiervoor niet in aanmerking. U kon uiteindelijk terecht in een leegstaand huis van familie van uw schoonzus. U probeerde de documenten van uw kinderen in orde te maken, maar dat lukte niet. Ondanks de vernederingen bleven jullie naar Mitrovica gaan om papier en ijzer te verzamelen. Drie jaar geleden werd uw dochter door oudere leerlingen op haar school geslagen. Sindsdien ging ze niet meer naar school uit angst. Een maand voor Djurdjevdan in 2010 werd uw partner aangerand door drie Albanese. Omdat jullie het stil wilden houden om meer problemen te vermijden, gingen jullie dit niet aangeven bij de politie. Enkele weken voor jullie vertrek naar België werd jullie huis aangevallen door Albanese. Ze gooiden met stenen en sloegen uw raam kapot. Ze schoten ook jullie hond dood. Sindsdien had u schrik door de Albanese vermoord te worden en daarom besloot u met uw gezin op 30 september 2010 Kosovo te verlaten. De dag nadien kwamen jullie aan in België, waar u op 1 oktober 2010 asiel aanvraagde. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 17 september 2010, uw geboorteakte, uitgereikt op 6 mei 1992, en uw lidkaart van een Romavereniging.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het Vluchtelingenstatuut, noch het subsidiare beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit uw onafgebroken verblijf in Plemetina van 1999 tot uw komst naar België in 2010 kan afgeleid worden. U verklaarde sinds 1999 tot ongeveer vier jaar geleden in een barak in het kamp van Plemetina verbleven te hebben. Hoewel u meermaals probeerde, kon u noch voor uzelf noch voor uw kinderen (UNMIK-)documenten verkrijgen. U had immers geen bewegingsvrijheid en kon niet naar Obilic om documenten. Gezien u niet over dergelijke identificatiebewijzen beschikte, kon u, toen het kamp gesloten werd, ook niet hervestigd worden in één van de appartementen die speciaal voor de bewoners van het kamp gebouwd werd en zag u zich genoodzaakt zich bij een schoonzus te vestigen (CGVS, p. 3-5; p.7-8). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat iedere inwoner van het kamp geregistreerd werd en documenten, zoals geboorteaktes en UNMIK-identiteitskaarten, kreeg. Alle inwoners die in 2006 nog niet geregistreerd waren, werden ter plaatse bezocht en geïnterviewd. Het ging hier voornamelijk over personen die nooit voordien ingeschreven waren of over geen enkel document beschikten en over niet-getrouwde paren met kinderen. Via interviews en getuigenverklaringen werd de identiteit van deze personen vastgesteld en werden ze van identiteitsdocumenten voorzien. Na registratie konden ze ook een sociale bijstand van 40 à 70 euro per maand verkrijgen. Uw bewering dat u niet hervestigd kon worden in één van de nieuwe appartementen die voor de bewoners van het kamp gebouwd werden omdat u niet over de juiste identiteitsdocumenten beschikte en dat u zich hierdoor bij uw schoonzus moest vestigen is dan ook geenszins geloofwaardig. Dat u en uw kinderen ondanks deze concrete maatregelen niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikten, ondermijnt dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken verblijf in Plemetina van 1999 tot uw vertrek naar België. Dat u en uw partner een Kosovaarse identiteitskaart hadden respectievelijk uitgereikt op 15 en 17 september 2010, i.e. een tweetal weken voor uw vertrek, doet hieraan geen afbreuk, gezien deze documenten geenszins uw (onafgebroken) verblijf tot in 2010 kunnen staven. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat uw zoon en uw schoondochter zelfs geen enkel identiteitsdocument konden neerleggen (CGVS zoon, p. 5-6; CGVS schoondochter, p. 5). Daar u er uw (onafgebroken) verblijf niet aannemelijk gemaakt heeft, komt eveneens de geloofwaardigheid van de problemen die u in deze periode met Serviërs en Albanese aldaar zou meegemaakt hebben, i.e. de problemen met de politie in Mitrovica, de aanranding van uw partner naar aanleiding van djurdjevdan, het gooien van stenen naar jullie en de problemen van uw dochter op school (CGVS, p. 9 e.v.), ernstig op de helling te staan.

Dat er aan uw problemen slechts weinig geloof gehecht kan worden, blijkt voorts uit het feit dat de door u beschreven attitude van de Kosovaarse Politie (KP) in Mitrovica geenszins in overeenstemming te brengen is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap (Roma, Ashkali en Egyptenaren) zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP, EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Dat de KP u in Mitrovica zou geslagen hebben en dat ze u geld zou afgetroddeld hebben, zoals u beweerde, is in het licht van deze informatie dan ook geenszins aannemelijk.

Bovendien kan betreffende uw bewering dat jullie geen enkele bewegingsvrijheid hadden – er werden voortdurend stenen naar jullie geworpen – en betreffende uw bewering dat uw partner in mei 2010 aangerand werd en dat uw hond doodgeschoten werd (CGVS, p.4, 9-10; p. 12; CGVS partner, p.4-5; CGVS zoon, p. 7-10; CGVS schoondochter, p. 3, p. 6-7), nog opgemerkt worden dat uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. De algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in de regio Pristina, waartoe ook Obilic behoort, in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, waaronder de regio Pristina, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Bovenstaande bevindingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hoe dan ook haalde u geen feiten of elementen aan waaruit zou blijken dat u geen beroep kon doen, of – bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo – zou kunnen doen, op de bescherming of hulp van de Kosovaarse autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dat naar aanleiding van uw beweerde problemen hetzij met onbekenden, hetzij met de politie in Mitrovica – voor zover aan deze problemen nog geloof gehecht kan worden –, u nooit klacht indiende noch bij de politie, noch bij internationale organisaties (EULEX, KFOR) aanwezig in Kosovo (CGVS, p. 12-14). U verklaarde in dit verband dat u dat niet deed omdat u niet wilde dat andere mensen wisten wat uw partner was overkomen en omdat het misschien erger zou worden. Bovendien ging u ervan uit dat een Albanees geen Albanees verklikt (CGVS, p. 10-11, CGVS partner, p.4-5; CGVS zoon, p. 8; CGVS schoondochter, p. 6-7). Dit zijn hiervoor geen afdoende verklaringen. Er kan immers pas internationale bescherming worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen vanzelfsprekend niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Bovendien kan hier herhaald worden dat de bescherming die de lokale en internationale autoriteiten in Kosovo bieden als toereikend wordt beoordeeld, dat de RAE probleemloos klacht kunnen neerleggen bij de KP en dat Eulex en de KP wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven

tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen – zoals hierboven reeds bleek – ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Betreffende de schoolproblemen van uw kinderen – ze gaan al drie jaar niet meer naar school ondermeer omdat ze op school gepest en geslagen werden (CGVS, p. 9; p. 13 CGVS partner, p. 4, p. 7-8) – dient er vastgesteld te worden dat hierboven reeds gebleken is dat u uw (onafgebroken) verblijf in Plemetina niet aannemelijk gemaakt heeft. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van de schoolproblemen van uw kinderen op de helling te staan, temeer daar u niet eens de naam van de school waarnaar ze gingen kende (CGVS, p. 13). Hoe dan ook kan er gewezen worden op het feit dat het onderwijssysteem in Kosovo daadwerkelijk openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van de RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Bovendien zijn er in Obilic NGO's actief die RAE financiële hulp verlenen om kleren en schoolmateriaal te kopen. In Obilic volgen RAE voornamelijk het Servische onderwijscurriculum, maar sommige Roma gaan naar scholen waar met het Kosovaarse onderwijscurriculum gewerkt wordt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit, uw afkomst uit Kosovo en uw etnische origine worden immers niet betwist. De door u neergelegde documenten doen echter geen afbreuk aan

bovengemaakte vaststelling dat u uw onafgebroken verblijf in Plemetina van 1999 tot 2010 geenszins aannemelijk gemaakt heeft.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw partner J.Z. (O.V. 6.697.121), uw zoon A. O. (O.V. 6.697.114) en diens partner X. B. (O.V. 6.697.107) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet“

Ten aanzien van J.Z.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Obilic en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw partner, A. N. (O.V. 6.697.132), aanhaalde. Zo verklaarde u tijdens de bombardementen in 1999 in Kosovo van Obilic met uw gezin naar de barakken in Plemetina te zijn gevlucht. Om geld te verdienen ging uw partner naar Mitrovica waar hij ijzer en papier verzamelde. Soms ging uw oudste zoon O. (O.V. 6.697.114) mee. Aan de grens tussen het Albanese en Servische gedeelte in Mitrovica kregen ze vaak problemen met zowel Albanezen als Serviërs. Toen ze de barakken afbraken, kon u met uw gezin dankzij uw zus V. terecht in een leegstaand huis in Plemetina. Drie jaar geleden werd uw dochter geslagen op school en sindsdien heeft ze schrik om nog naar school te gaan. Uzelf werd ongeveer een maand voor Djurdjevdan 2010 door drie Albanezen aangerand. Enkele weken voor jullie vertrek naar België werd jullie huis door Albanezen bekogeld met stenen en werd jullie hond doodgeschoten. Uit angst besloten jullie op 30 september 2010 Kosovo verlaten. Een dag later kwamen jullie aan in België, waar u op 1 oktober 2010 asiel aanvraag. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 15 september 2010, en uw geboorteakte, uitgereikt in Obilic op 3 maart 2010, neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw partner A. N.. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van het Vluchtelingenstatuut en weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut. De beslissing van uw partner werd als volgt gemotiveerd:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het Vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit uw onafgebroken verblijf in Plemetina van 1999 tot uw komst naar België in 2010 kan afgeleid worden. U verklaarde sinds 1999 tot ongeveer vier jaar geleden in een barak in het kamp van Plemetina verbleven te hebben. Hoewel u meermaals probeerde, kon u noch voor uzelf noch voor uw kinderen (UNMIK-)documenten verkrijgen. U had immers geen bewegingsvrijheid en kon niet naar Obilic om documenten. Gezien u niet over dergelijke identificatiebewijzen beschikte, kon u, toen het kamp gesloten werd, ook niet hervestigd worden in één van de appartementen die speciaal voor de bewoners van het kamp gebouwd werd en zag u zich genoodzaakt zich bij een schoonzus te vestigen (CGVS, p. 3-5; p.7-8). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat iedere inwoner van het kamp geregistreerd werd en documenten, zoals geboorteaktes en UNMIK-identiteitskaarten, kreeg. Alle inwoners die in 2006 nog niet geregistreerd waren, werden ter plaatse bezocht en geïnterviewd. Het ging hier voornamelijk over personen die nooit voordien ingeschreven waren of over geen enkel document beschikten en over niet-getrouwde paren met kinderen. Via interviews en getuigenverklaringen werd de identiteit van deze personen vastgesteld en werden ze van identiteitsdocumenten voorzien. Na registratie konden ze ook een sociale bijstand van 40 à 70 euro per maand verkrijgen. Uw bewering dat u niet hervestigd kon worden in één van de nieuwe appartementen die voor de bewoners van het kamp gebouwd werden omdat u niet over de juiste identiteitsdocumenten beschikte en dat u zich hierdoor bij uw schoonzus moest vestigen is dan ook geenszins geloofwaardig. Dat u en uw kinderen ondanks deze concrete maatregelen niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikten, ondermijnt dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken verblijf in Plemetina van 1999 tot uw vertrek naar België. Dat u en uw partner een Kosovaarse identiteitskaart hadden respectievelijk uitgereikt op 15 en 17 september 2010, i.e. een tweetal weken voor uw vertrek, doet hieraan geen afbreuk, gezien deze documenten geenszins uw (onafgebroken) verblijf tot in 2010 kunnen staven. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat uw zoon en uw

schoondochter zelfs geen enkel identiteitsdocument konden neerleggen (CGVS zoon, p. 5-6; CGVS schoondochter, p. 5). Daar u er uw (onafgebroken) verblijf niet aannemelijk gemaakt heeft, komt eveneens de geloofwaardigheid van de problemen die u in deze periode met Serviërs en Albanen aldaar zou meegemaakt hebben, i.e. de problemen met de politie in Mitrovica, de aanranding van uw partner naar aanleiding van djurdjevdan, het gooien van stenen naar jullie en de problemen van uw dochter op school (CGVS, p. 9 e.v.), ernstig op de helling te staan.

Dat er aan uw problemen slechts weinig geloof gehecht kan worden, blijkt voorts uit het feit dat de door u beschreven attitude van de Kosovaarse Politie (KP) in Mitrovica geenszins in overeenstemming te brengen is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap (Roma, Ashkali en Egyptenaren) zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP, EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Dat de KP u in Mitrovica zou geslagen hebben en dat ze u geld zou afgetroddeld hebben, zoals u beweerde, is in het licht van deze informatie dan ook geenszins aannemelijk.

Bovendien kan betreffende uw bewering dat jullie geen enkele bewegingsvrijheid hadden – er werden voortdurend stenen naar jullie geworpen – en betreffende uw bewering dat uw partner in mei 2010 aangerand werd en dat uw hond doodgeschoten werd (CGVS, p.4, 9-10; p. 12; CGVS partner, p.4-5; CGVS zoon, p. 7-10; CGVS schoondochter, p. 3, p. 6-7), nog opgemerkt worden dat uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. De algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in de regio Pristina, waartoe ook Obilic behoort, in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, waaronder de regio Pristina, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Bovenstaande bevindingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hoe dan ook haalde u geen feiten of elementen aan waaruit zou blijken dat u geen beroep kon doen, of – bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo – zou kunnen doen, op de bescherming of hulp van de Kosovaarse autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dat naar aanleiding van uw beweerde problemen hetzij met onbekenden, hetzij met de politie in Mitrovica – voor zover aan deze problemen nog geloof gehecht kan worden –, u nooit klacht indiende noch bij de politie, noch bij internationale organisaties (EULEX, KFOR) aanwezig in Kosovo (CGVS, p. 12-14). U verklaarde in dit verband dat u dat niet deed omdat u niet wilde dat andere mensen wisten wat uw partner was overkomen en omdat het misschien erger zou worden. Bovendien ging u ervan uit dat een Albanees geen Albanees verklikt (CGVS, p. 10-11, CGVS partner, p.4-5; CGVS zoon, p. 8; CGVS schoondochter, p. 6-7). Dit zijn hiervoor geen afdoende verklaringen. Er kan immers pas internationale bescherming worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen vanzelfsprekend niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Bovendien kan hier herhaald worden dat de bescherming die de lokale en internationale autoriteiten in Kosovo bieden als toereikend wordt beoordeeld, dat de RAE probleemloos klacht kunnen neerleggen bij de KP en dat Eulex en de KP wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd

of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen – zoals hierboven reeds bleek – ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Betreffende de schoolproblemen van uw kinderen – ze gaan al drie jaar niet meer naar school ondermeer omdat ze op school gepest en geslagen werden (CGVS, p. 9; p. 13 CGVS partner, p. 4, p. 7-8) – dient er vastgesteld te worden dat hierboven reeds gebleken is dat u uw (onafgebroken) verblijf in Plemetina niet aannemelijk gemaakt heeft. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van de schoolproblemen van uw kinderen op de helling te staan, temeer daar u niet eens de naam van de school waarnaar ze gingen kende (CGVS, p. 13). Hoe dan ook kan er gewezen worden op het feit dat het onderwijssysteem in Kosovo daadwerkelijk openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van de RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Bovendien zijn er in Obilic NGO's actief die RAE financiële hulp verlenen om kleren en schoolmateriaal te kopen. In Obilic volgen RAE voornamelijk het Servische onderwijscurriculum, maar sommige Roma gaan naar scholen waar met het Kosovaarse onderwijscurriculum gewerkt wordt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle

aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit, uw afkomst uit Kosovo en uw etnische origine worden immers niet betwist. De door u neergelegde documenten doen echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u uw onafgebroken verblijf in Plemetina van 1999 tot 2010 geenszins aannemelijk gemaakt heeft.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw partner J.Z.(O.V. 6.697.121), uw zoon A. O.(O.V. 6.697.114) en diens partner X. B. (O.V. 6.697.107) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Derhalve kan ook ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en uw nationaliteit worden immers niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van A.O.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Obilic en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de bombardementen in Kosovo in 1999 brandde jullie huis in Obilic af. Samen met uw ouders, A.N. (O.V. 6.697.132) en J. Z. (O.V. 6.697.121), trok u tijdelijk in bij een tante in Plemetina, maar wegens plaatsgebrek gingen jullie in een vluchtelingenkamp dichtbij Plemetina wonen. Daar in de barakken leerde u uw partner X.B.(O.V. 6.697.107) kennen. In Plemetina en Mitrovica gingen u en uw vader werken. Jullie verzamelden papier en oud ijzer. Wanneer jullie de brug in Mitrovica overstaken, werden jullie tegengehouden door Serviërs die jullie documenten vroegen. Aangezien u nog steeds geen documenten had, werd u door die Serviërs geslagen. Na vier jaar werd het kamp afgebroken en trokken jullie terug in bij de tante in Plemetina. Albanen kwamen regelmatig naar het huis van uw tante om jullie uit te schelden en met stenen te gooien. Ongeveer een jaar geleden werd uw moeder aangevallen door Albanen toen ze water ging halen. Ze namen haar mee in een huis en scheurden haar kleren. Toen ze thuis kwam, zat ze onder het bloed. Een maand voor jullie komst naar België werd jullie hond zonder reden doodgeschoten. Omdat u schrik had dat de Albanen of de Serviërs jullie zouden vermoorden, besloten jullie Kosovo op 30 september 2010 te verlaten. De volgende dag kwamen jullie aan in België, waar jullie nog diezelfde dag, op 1 oktober 2010, asiel aanvroegen. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw vader A. N.. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van het Vluchtelingenstatuut en weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut. De beslissing van uw vader werd als volgt gemotiveerd:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het Vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit uw onafgebroken verblijf in Plemetina van 1999 tot uw komst naar België in 2010 kan afgeleid worden. U verklaarde sinds 1999 tot ongeveer vier jaar geleden in een barak in het kamp van Plemetina verbleven te hebben. Hoewel u meermaals probeerde, kon u noch voor uzelf noch voor uw kinderen (UNMIK-)documenten verkrijgen. U had immers geen bewegingsvrijheid en kon niet naar Obilic om documenten. Gezien u niet over dergelijke identificatiebewijzen beschikte, kon u, toen het kamp gesloten werd, ook niet hervestigd worden in één van de appartementen die speciaal voor de bewoners van het kamp gebouwd werd en zag u zich genoodzaakt zich bij een schoonzus te vestigen (CGVS, p. 3-5; p.7-8). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat iedere inwoner van het kamp geregistreerd werd en documenten, zoals geboorteaktes en UNMIK-identiteitskaarten, kreeg. Alle inwoners die in 2006 nog niet geregistreerd waren, werden ter plaatse

bezocht en geïnterviewd. Het ging hier voornamelijk over personen die nooit voordien ingeschreven waren of over geen enkel document beschikten en over niet-getrouwde paren met kinderen. Via interviews en getuigenverklaringen werd de identiteit van deze personen vastgesteld en werden ze van identiteitsdocumenten voorzien. Na registratie konden ze ook een sociale bijstand van 40 à 70 euro per maand verkrijgen. Uw bewering dat u niet hervestigd kon worden in één van de nieuwe appartementen die voor de bewoners van het kamp gebouwd werden omdat u niet over de juiste identiteitsdocumenten beschikte en dat u zich hierdoor bij uw schoonzus moest vestigen is dan ook geenszins geloofwaardig. Dat u en uw kinderen ondanks deze concrete maatregelen niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikten, ondermijnt dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken verblijf in Plemetina van 1999 tot uw vertrek naar België. Dat u en uw partner een Kosovaarse identiteitskaart hadden respectievelijk uitgereikt op 15 en 17 september 2010, i.e. een tweetal weken voor uw vertrek, doet hieraan geen afbreuk, gezien deze documenten geenszins uw (onafgebroken) verblijf tot in 2010 kunnen staven. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat uw zoon en uw schoondochter zelfs geen enkel identiteitsdocument konden neerleggen (CGVS zoon, p. 5-6; CGVS schoondochter, p. 5). Daar u er uw (onafgebroken) verblijf niet aannemelijk gemaakt heeft, komt eveneens de geloofwaardigheid van de problemen die u in deze periode met Serviërs en Albanen aldaar zou meegemaakt hebben, i.e. de problemen met de politie in Mitrovica, de aanranding van uw partner naar aanleiding van djurdjevdan, het gooien van stenen naar jullie en de problemen van uw dochter op school (CGVS, p. 9 e.v.), ernstig op de helling te staan.

Dat er aan uw problemen slechts weinig geloof gehecht kan worden, blijkt voorts uit het feit dat de door u beschreven attitude van de Kosovaarse Politie (KP) in Mitrovica geenszins in overeenstemming te brengen is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap (Roma, Ashkali en Egyptenaren) zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP, EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Dat de KP u in Mitrovica zou geslagen hebben en dat ze u geld zou afgetrosgeld hebben, zoals u beweerde, is in het licht van deze informatie dan ook geenszins aannemelijk.

Bovendien kan betreffende uw bewering dat jullie geen enkele bewegingsvrijheid hadden – er werden voortdurend stenen naar jullie geworpen – en betreffende uw bewering dat uw partner in mei 2010 aangerand werd en dat uw hond doodgeschoten werd (CGVS, p.4, 9-10; p. 12; CGVS partner, p.4-5; CGVS zoon, p. 7-10; CGVS schoondochter, p. 3, p. 6-7), nog opgemerkt worden dat uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. De algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in de regio Pristina, waartoe ook Obilic behoort, in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, waaronder de regio Pristina, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Bovenstaande bevindingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hoe dan ook haalde u geen feiten of elementen aan waaruit zou blijken dat u geen beroep kon doen, of – bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo – zou kunnen doen, op de bescherming of hulp van de Kosovaarse autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dat naar aanleiding van uw beweerde problemen hetzij met onbekenden, hetzij met de politie in Mitrovica – voor zover aan deze problemen nog geloof gehecht kan worden –, u nooit klacht indiende noch bij de politie, noch bij internationale organisaties (EULEX, KFOR) aanwezig in Kosovo (CGVS, p. 12-14). U verklaarde in dit verband dat u dat niet deed omdat u niet wilde dat andere mensen wisten wat uw partner was overkomen en omdat het misschien erger zou worden. Bovendien ging u ervan uit dat

een Albanees geen Albanees verklikt (CGVS, p. 10-11, CGVS partner, p.4-5; CGVS zoon, p. 8; CGVS schoondochter, p. 6-7). Dit zijn hiervoor geen afdoende verklaringen. Er kan immers pas internationale bescherming worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen vanzelfsprekend niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Bovendien kan hier herhaald worden dat de bescherming die de lokale en internationale autoriteiten in Kosovo bieden als toereikend wordt beoordeeld, dat de RAE probleemloos klacht kunnen neerleggen bij de KP en dat Eulex en de KP wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen – zoals hierboven reeds bleek – ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Betreffende de schoolproblemen van uw kinderen – ze gaan al drie jaar niet meer naar school ondermeer omdat ze op school gepest en geslagen werden (CGVS, p. 9; p. 13 CGVS partner, p. 4, p. 7-8) – dient er vastgesteld te worden dat hierboven reeds gebleken is dat u uw (onafgebroken) verblijf in Plemetina niet aannemelijk gemaakt heeft. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van de schoolproblemen van uw kinderen op de helling te staan, temeer daar u niet eens de naam van de school waarnaar ze gingen kende (CGVS, p. 13). Hoe dan ook kan er gewezen worden op het feit dat het onderwijssysteem in Kosovo daadwerkelijk openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van de RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Bovendien zijn er in Obilic NGO's actief die RAE financiële hulp verlenen om kleren en schoolmateriaal te kopen. In Obilic volgen RAE voornamelijk het Servische onderwijscurriculum, maar sommige Roma gaan naar scholen waar met het Kosovaarse onderwijscurriculum gewerkt wordt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de

Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit, uw afkomst uit Kosovo en uw etnische origine worden immers niet betwist. De door u neergelegde documenten doen echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u uw onafgebroken verblijf in Plemetina van 1999 tot 2010 geenszins aannemelijk gemaakt heeft.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw partner J.Z. (O.V. 6.697.121), uw zoon A. O. (O.V. 6.697.114) en diens partner X. B. (O.V. 6.697.107) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Derhalve kan ook ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van X.B:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Obilic en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw partner, A. O. (O.V. 6.697.114) en uw schoonvader A. N.(O.V. 6.697.132), aanhaalden. Toen de bombardementen in Kosovo in 1999 begonnen, bent u met uw familie gevlucht naar de barakken in Plemetina. Daar leerde u uw partner O. kennen. U ging bij het gezin van uw partner wonen. Later verhuisden jullie naar de barak van V., de tante van O.. In Plemetina hadden jullie geen vrijheid. Albanen gooiden met stenen naar jullie woning. Uw partner en uw schoonvader werden vaak geslagen wanneer zij karton en flessen verzamelden. Uw schoonmoeder werd vorig jaar aangevallen toen ze water ging halen. Albanen sleurden haar een huis binnen en scheurden haar kleren. Toen ze thuiskwam, zat ze onder het bloed. Een maand voor jullie vertrek werd de hond van Visa doodgeschoten door Albanen. Uit angst dat er nog meer zou gebeuren, besloten jullie Kosovo in 2010 te verlaten. Na een reis van ongeveer twee dagen kwamen jullie aan in België, waar u op 1 oktober 2010 asiel aanvroeg. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw schoonvader A. N.. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van het Vluchtelingenstatuut en weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut. De beslissing van uw schoonvader werd als volgt gemotiveerd:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het Vluchtelingenstatuut, noch het subsidiäre beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit uw onafgebroken verblijf in Plemetina van 1999 tot uw komst naar België in 2010 kan afgeleid worden. U verklaarde sinds 1999 tot ongeveer vier jaar geleden in een barak in het kamp van Plemetina

verbleven te hebben. Hoewel u meermaals probeerde, kon u noch voor uzelf noch voor uw kinderen (UNMIK-)documenten verkrijgen. U had immers geen bewegingsvrijheid en kon niet naar Obilic om documenten. Gezien u niet over dergelijke identificatiebewijzen beschikte, kon u, toen het kamp gesloten werd, ook niet hervestigd worden in één van de appartementen die speciaal voor de bewoners van het kamp gebouwd werd en zag u zich genoodzaakt zich bij een schoonzus te vestigen (CGVS, p. 3-5; p.7-8). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat iedere inwoner van het kamp geregistreerd werd en documenten, zoals geboorteaktes en UNMIK-identiteitskaarten, kreeg. Alle inwoners die in 2006 nog niet geregistreerd waren, werden ter plaatse bezocht en geïnterviewd. Het ging hier voornamelijk over personen die nooit voordien ingeschreven waren of over geen enkel document beschikten en over niet-getrouwde paren met kinderen. Via interviews en getuigenverklaringen werd de identiteit van deze personen vastgesteld en werden ze van identiteitsdocumenten voorzien. Na registratie konden ze ook een sociale bijstand van 40 à 70 euro per maand verkrijgen. Uw bewering dat u niet hervestigd kon worden in één van de nieuwe appartementen die voor de bewoners van het kamp gebouwd werden omdat u niet over de juiste identiteitsdocumenten beschikte en dat u zich hierdoor bij uw schoonzus moest vestigen is dan ook geenszins geloofwaardig. Dat u en uw kinderen ondanks deze concrete maatregelen niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikten, ondermijnt dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken verblijf in Plemetina van 1999 tot uw vertrek naar België. Dat u en uw partner een Kosovaarse identiteitskaart hadden respectievelijk uitgereikt op 15 en 17 september 2010, i.e. een tweetal weken voor uw vertrek, doet hieraan geen afbreuk, gezien deze documenten geenszins uw (onafgebroken) verblijf tot in 2010 kunnen staven. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat uw zoon en uw schoondochter zelfs geen enkel identiteitsdocument konden neerleggen (CGVS zoon, p. 5-6; CGVS schoondochter, p. 5). Daar u er uw (onafgebroken) verblijf niet aannemelijk gemaakt heeft, komt eveneens de geloofwaardigheid van de problemen die u in deze periode met Serviërs en Albanen aldaar zou meegemaakt hebben, i.e. de problemen met de politie in Mitrovica, de aanranding van uw partner naar aanleiding van djurdjevdan, het gooien van stenen naar jullie en de problemen van uw dochter op school (CGVS, p. 9 e.v.), ernstig op de helling te staan.

Dat er aan uw problemen slechts weinig geloof gehecht kan worden, blijkt voorts uit het feit dat de door u beschreven attitude van de Kosovaarse Politie (KP) in Mitrovica geenszins in overeenstemming te brengen is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap (Roma, Ashkali en Egyptenaren) zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP, EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Dat de KP u in Mitrovica zou geslagen hebben en dat ze u geld zou afgetrosgeld hebben, zoals u beweerde, is in het licht van deze informatie dan ook geenszins aannemelijk.

Bovendien kan betreffende uw bewering dat jullie geen enkele bewegingsvrijheid hadden – er werden voortdurend stenen naar jullie geworpen – en betreffende uw bewering dat uw partner in mei 2010 aangerand werd en dat uw hond doodgeschoten werd (CGVS, p.4, 9-10; p. 12; CGVS partner, p.4-5; CGVS zoon, p. 7-10; CGVS schoondochter, p. 3, p. 6-7), nog opgemerkt worden dat uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. De algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in de regio Pristina, waartoe ook Obilic behoort, in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, waaronder de regio Pristina, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Bovenstaande bevindingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hoe dan ook haalde u geen feiten of elementen aan waaruit zou blijken dat u geen beroep kon doen, of – bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo – zou kunnen doen, op de bescherming of hulp van de Kosovaarse autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dat naar aanleiding van uw beweerde problemen hetzij met onbekenden, hetzij met de politie in Mitrovica – voor zover aan deze problemen nog geloof gehecht kan worden –, u nooit klacht indiende noch bij de politie, noch bij internationale organisaties (EULEX, KFOR) aanwezig in Kosovo (CGVS, p. 12-14). U verklaarde in dit verband dat u dat niet deed omdat u niet wilde dat andere mensen wisten wat uw partner was overkomen en omdat het misschien erger zou worden. Bovendien ging u ervan uit dat een Albanees geen Albanees verklikt (CGVS, p. 10-11, CGVS partner, p.4-5; CGVS zoon, p. 8; CGVS schoondochter, p. 6-7). Dit zijn hiervoor geen afdoende verklaringen. Er kan immers pas internationale bescherming worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen vanzelfsprekend niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Bovendien kan hier herhaald worden dat de bescherming die de lokale en internationale autoriteiten in Kosovo bieden als toereikend wordt beoordeeld, dat de RAE probleemloos klacht kunnen neerleggen bij de KP en dat Eulex en de KP wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen – zoals hierboven reeds bleek – ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Betreffende de schoolproblemen van uw kinderen – ze gaan al drie jaar niet meer naar school ondermeer omdat ze op school gepest en geslagen werden (CGVS, p. 9; p. 13 CGVS partner, p. 4, p. 7-8) – dient er vastgesteld te worden dat hierboven reeds gebleken is dat u uw (onafgebroken) verblijf in Plemetina niet aannemelijk gemaakt heeft. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van de schoolproblemen van uw kinderen op de helling te staan, temeer daar u niet eens de naam van de school waarnaar ze gingen kende (CGVS, p. 13). Hoe dan ook kan er gewezen worden op het feit dat het onderwijssysteem in Kosovo daadwerkelijk openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van de RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Bovendien zijn er in Obilic NGO's actief die RAE financiële hulp verlenen om kleren en schoolmateriaal te kopen. In Obilic volgen RAE voornamelijk het Servische onderwijscurriculum, maar sommige Roma gaan naar scholen waar met het Kosovaarse onderwijscurriculum gewerkt wordt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit, uw afkomst uit Kosovo en uw etnische origine worden immers niet betwist. De door u neergelegde documenten doen echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u uw onafgebroken verblijf in Plemetina van 1999 tot 2010 geenszins aannemelijk gemaakt heeft.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw partner J.Z. (O.V. 6.697.121), uw zoon A. O. (O.V. 6.697.114) en diens partner X. B. (O.V. 6.697.107) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Derhalve kan ook ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, §2 van het vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet evenals van de gegrondheid en de rechtsgeldigheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiair beschermingsstatuut.

Verzoekers zijn het niet eens met de opmerking in de bestreden beslissing met betrekking tot het gebrek aan bewijs van hun in Plemetina van 1999 tot aan hun vertrek. Er wordt verzoekers verweten dat ze hun verblijf in Kosovo niet kunnen bewijzen. Er wordt in de beslissing nochtans opgemerkt dat verzoekers meerdere malen hebben geprobeerd bewijskrachtige documenten te bekomen, maar tevergeefs. Verzoekers menen dat, gezien ze hebben meegedeeld dat ze moeilijkheden hadden om dergelijke documenten te verkrijgen, de tegenpartij hen in ieder geval diende te ondervragen over hun verblijf. De antwoorden die ze hebben gegeven worden niet in twijfel getrokken door het Commissariaat-generaal. Verzoekers zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal hun aanwezigheid in het kamp niet in twijfel mag trekken en zo het geheel van hun asielaanvraag in diskrediet brengen om de enige reden dat verzoekers geen bewijs van hun verblijf kunnen aanvoeren.

Verzoekers stellen dat de neergelegde documenten aantonen dat Roma in het verleden en actueel nog steeds gediscrimineerd worden. Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal op basis van loutere theoretische informatie niet mag beweren dat alle bewoners van het kamp van Plemetina

werkelijk de nodige documenten hebben kunnen bekomen en dat hen een woning werd aangeboden terwijl ze de problematiek in Kosovo kent. Volgens verzoekers is dit argument onvoldoende om hun verblijf van de voorbije tien jaar in twijfel te trekken.

Verzoekers zijn het niet eens met de vaststelling in de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat ze problemen hadden met de politie van Mitrovica omdat de bescherming van de politie als afdoende beschouwd wordt en dat de verschillende gemeenschappen tevreden zijn met hun dienst. Er wordt eveneens aan verzoekers verweten dat ze niet getracht hebben de bescherming van de overheid van hun land te bekomen. Verzoekers verwijzen naar een rapport van Amnesty International en van Human Rights Watch die al lang aan de Kosovaarse internationale overheden in Kosovo vragen een einde te maken aan de stortvloed van overvallen en kwellingen waarvan de Roma het slachtoffer zijn. Verzoekers menen dat ze informatie hebben toegevoegd waaruit blijkt dat er een gebrek is aan een doeltreffende en effectieve bescherming vanwege de overheden.

Verzoeker zijn het niet eens met de opmerking in de bestreden beslissing dat de problemen van hun dochter op school ongeloofwaardig zouden zijn omdat ze niet bewezen zijn. Hun verklaringen worden nogmaals bevestigd door de bijgevoegde documenten die wijzen op de gewelddadigheden waarvan Roma in Kosovo het slachtoffer zijn.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing noch aan hun identiteit, noch aan de etnische herkomst twijfelt. Verzoekers stellen dat de situatie voor Roma in Kosovo verre van ideaal is. Zelfs indien stappen ondernomen werden om de situatie van Roma te trachten te verbeteren, blijken de Kosovaarse overheden moeilijkheden te hebben om deze in de praktijk te brengen. Verzoekers verwijzen naar Amnesty International waaruit volgens hen blijkt dat geen enkele relevante vooruitgang kan worden vastgesteld. Amnesty International bevestigt dat de discriminatie ten opzichte van Roma nog steeds actueel is. Interetnische gewelddaden blijven aanhouden en de organisatie blijft bezorgd over gedwongen terugkeer. Verzoekers menen dat Roma duidelijk ernstige schendingen van de mensenrechten ondergaan die door het artikel 3 van het Europees Verdrag door de Rechten van de Mens veroordeeld worden.

2.2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat asielaanvragen van verzoekers werden afgewezen om reden dat (i) zij hun verblijf in Plemetina van 1999 tot aan hun komst naar België niet kunnen bewijzen, (ii) aan de door verzoekers aangehaalde problemen geen geloof kan worden gehecht aangezien de door hen beschreven attitude van de Kosovaarse Politie (KP) geenszins in overeenstemming te brengen is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, (iii) de veiligheidssituatie voor de RAE sedert het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, (iv) verzoekers geen feiten of elementen aanhaalden waaruit zou blijken dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten, (v) het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op integratie en niet op discriminatie of vervolging en (vi) aangezien verzoekers hun onafgebroken verblijf in Plemetina niet aannemelijk konden maken er evenmin geloof kan worden gehecht aan de schoolproblemen van de kinderen.

2.3. Wat betreft het voorgehouden verblijf van verzoekers in Plemetina blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat iedere inwoner van het kamp Plemetina, waar verzoekers sinds 1999 zouden hebben verbleven, geregistreerd werd en documenten (geboorteaktes en UNMIK-identiteitskaarten) kreeg. Alle inwoners die in 2006 nog niet geregistreerd waren, werden ter plaatse bezocht en geïnterviewd. Via interviews en getuigenverklaringen werd de identiteit van deze personen vastgesteld en werden ze van identiteitsdocumenten voorzien. Verzoekers brengen geen elementen bij die deze informatie kan ontkrachten of weerleggen. Het verweer van verzoekers beperkt zich immers tot het aanvoeren van blote beweringen en het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de beweringen van verzoekers sinds 1999 in Plemetina te hebben verbleven en nooit identiteitsdocumenten te hebben gekregen. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de bewering van verzoekers dat zij om reden dat zij niet over identificatiebewijzen beschikten niet konden hervestigd worden in één van de appartementen die speciaal voor de bewoners van het kamp werden gebouwd waardoor zij noodgedwongen bij een schoonzus moesten intrekken.

2.4. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het verblijf van verzoekers in Plemetina kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door hen aangehaalde schoolproblemen van de kinderen aldaar temeer daar verzoekers de naam van de school niet eens konden geven. Hoe dan ook blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat hoewel er nog velen onder hen laaggeschoold

blijven omdat ze al snel de schoolbanken verlaten, het onderwijssysteem in Kosovo daadwerkelijk openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap.

2.5. Waar verzoekers wijzen op het gedrag van de politie in Mitrovica en betogen dat Roma, in de veronderstelling dat zij al klacht zouden kunnen neerleggen, niet veel kansen op een tevredenstellend resultaat hebben kan worden vastgesteld dat uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt dat hij geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming in te roepen noch bij de politie, noch bij internationale organisaties (EULEX, KFOR) aanwezig in Kosovo (gehoorverslag, 12-14), ook al had hij hiertoe de gelegenheid. Dergelijke handelswijze is onvoldoende om aan te tonen dat de overheid in verzoekers land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. Internationale bescherming kan immers slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed, *quod non in casu*.

2.6. De vele door verzoekers bijgebrachte rapporten ten slotte, waaronder rapporten van Amnesty International en van Human Rights Watch, vermogen niet de bevindingen van de Commissaris-generaal aangaande de situatie van de Roma in Kosovo te weerleggen. Uit het aan het administratief dossier toegevoegd document '*Kosovo, veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor de Roma, Ashkali en Egyptenaren*' van 14 maart 2011 blijkt dat de informatie, waarop de bestreden beslissingen steunen, werd verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaats vond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie wordt nog geregeld geüpdatet. In tegenstelling tot wat de verschillende door verzoeker neergelegde rapporten voorhouden, kan er op grond van de informatie uit het administratief dossier die door het Commissariaat-generaal op het terrein werd ingewonnen bij diverse internationale actoren evenals bij vertegenwoordigers van de RAE zelf, niet worden aangenomen dat deze etnische minderheden niet over bewegingsvrijheid beschikken in Kosovo, noch dat deze minderheden geen vertrouwen koesteren in de daar aanwezige autoriteiten of dat een beroep op deze autoriteiten geen effect zou sorteren. Deze informatie geeft een beeld van de huidige situatie voor de Roma in Kosovo in het algemeen en voor de Roma in de regio Pristina, waartoe ook Obilic behoort, in het bijzonder. Uit de toegevoegde informatie blijkt ook nog dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie van de RAE doch wel op integratie in het politieke, sociale en economische leven.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER